

Шлях ріки

КУПИТИ

Вікторії сімнадцять, вона веде домашнє господарство на персиковій фермі маленького ранчо в Айолі. Єдина жінка, що вижила в сім'ї чоловіків, які мають проблеми з законом. Вілсон Мун — індіанець з таємним минулим, сповнений рішучості боротися за свою свободу, попри упередження світу. Їхня випадкова зустріч докорінно змінює життя, розпалюючи не лише пристрасть, а й смертельну небезпеку.

Жорстока реальність змушує Вікторію втікати в навколишні гори, щоб врятувати себе. Виживання в дикій природі без будь-яких думок про майбутнє, здається от-от знищить її. Але серед суворого і прекрасного ландшафту, де зима змінюється весною, а літо перетікає в осінь, Вікторія віднаходить сили рухатися вперед. Вона наважується відбудувати все, що втратила, попри те, що річка Ганнісон загрожує затопити світ, який вона так любила: ранчо, ферми і персиковий сад, який належав її родині протягом багатьох поколінь... Роман, натхненний реальними подіями: знищення міста Айола в 1960-х роках. Історія про справжнє кохання, яке не зруйнувати ні труднощам, ні втратам, про віднайдення мужності, стійкості, дружби і, зрештою, дому. Там, де його найменше очікували. Для читачів «Чотири вітри» Крістін Генни та «Там, де співають раки» Делії Овенс.

У ньому не було нічого особливого.

Так мені спочатку здалося.

— Вибачте, — промовив юнак, смикаючи брудними великим і вказівним пальцями край своєї пошарпаної червоної кепки. — Я шукаю нічліжку. Чи дістануся до неї цією дорогою?

Ось таке просте запитання я почула від незнайомця-замазури, що проходив поряд саме тоді, коли я під'їхала до перехрестя Мейн-стріт і Норт-Лора-стріт. Його комбінезон і руки були чорними чи то від мастила, чи то від землі — хоча це було щось інше, бо дуже темне. Брудні щоки. Смаглява шкіра блищала від поту. Пряме чорне волосся стирчало з-під кепки.

Це був звичайний осінній день: я подала домашнім сніданок, попоралася у дворі та коло худоби, зібрала два кошики персиків — прохолодний ранковий вітерець розносив їхні пахощі по всьому саду, — розвезла щоденну доставку, тягнучи хиткий візок за своїм велосипедом, а потім повернулася додому готувати обід. Тоді я й зрозуміла, що звичні речі таять у собі безліч загадок, — так само море приховує таємничий світ у своїх глибинах.

— Цією дорогою ви дістанетеся будь-куди, — відповіла я.

Я не намагалася вразити його дотепністю чи якимось привернути до себе увагу, але, судячи з його легкої усмішки й завислої в повітрі паузи, моя відповідь його розвеселила. Він поглянув на мене так, що всередині все перевернулося.

— Тобто я мала на увазі, що це дуже маленьке містечко, тут усе поряд, — проторохтіла, щоб якимось виправити ситуацію, немов хотіла дати зрозуміти, що я не з тих дівчат, яким підморгують хлопці.

Очі незнайомця були чорні й ілюзичні, як вороняче крило. Але найбільше мені запам'я, тався його погляд — добрий і лагідний, він зігрівав теплом, яке йшло зсередини й розливалось навкруги, немов вода з переповненої криниці. Якусь мить він уважно дивився на мене, усміхаючись, а потім смикнув за край кепки й рушив дотиансіону «У Данлепа» наприкінці Мейн-стріт.

Справді, ця напіврозбита дорога вела до всіх, так би мовити, визначних місць нашого містечка. Крім згаданого пансіону тут був готель «Айола» для вибагливої публіки, позаду нього — таверна для тих, хто любив випити, а також заправка, крамниця з господарчими товарами «джернігана», пошта,

кафе, де завжди пахло кавою та беконом, крамниця «У Чепмена», де можна було купити смаколиків і досхочу наслухатися місцевих пліток. У західній частині міста височів високий флагшток між будівлею школи, у якій я колись вчилася, і білою дощатою церквою, куди ми, святково вбрані, щонеділі ходили всією родиною, коли була жива мати. Далі Мейн-стріт різко переходила в схил, немов коротке речення, раптово перерване крапкою.

Я йшла в тому самому напрямку, що й незнайомець, — щоб витягти брата з покерного салону за крамницею Джернігана. Але я не хотіла йти за цим хлопцем навздогін. Тож зупинилася на розі, щоб уважно його роздивитися, і затулила очі від променів полуденного сонця. Він ішов повільно, невимушено, розмахуючи руками, але голова, здавалося, трохи не встигала за тілом. Брудна біла футболка туго напиналася під лямками комбінезона. Він був стрункий, із широкими мускулистими плечима.

Ніби відчувши мій погляд, він раптом обернувся, і на його замурзаному обличчі засяяла усмішка. Мені перехопило подих, і тілом розлилося тепло. Він знову смикнув край кепки, повернувся й пішов далі. І хоча я не бачила його обличчя, проте була впевнена: він досі всміхається. Тепер я розумію, що це була доленосна мить. Адже я могла розвернутися й піти по Норт-Лора-стріт додому готувати вечерю, забивши на Сета в покерному салоні, і він сам повертався б на ферму, де добряче отримав би на горіхи від батька й дядька Ога. Зрештою я могла б перейти на інший бік Мейн-стріт, сховавшись за деревами й автомобілями. Але я цього не зробила, і в цьому вся суть.

Натомість я зробила повільний крок уперед, а потім — ще один, інтуїтивно відчуючи важливість кожного руху, кожного кроку.

Так сталося, що зі мною ніхто ніколи не говорив про привабливість. Мати померла, коли я була ще маленькою, тож я не встигла дізнатися від неї всіх цих жіночих секретів. Але навіть якби вона була жива, навряд чи ми торкалися б цієї теми, адже мати була тихою, правильною і дуже набожною жінкою. Вона любила нас із братом, але своєрідною любов'ю, обмеженою суворими рамками благопристойності і страхом перед Богом. Іноді ця старанно приховувана любов виривалася назовні у вигляді слідів від чорної гумової мухобійки на наших із братом дупцях або сліз, які вона швидко змахувала долонею після молитви. Я ніколи не бачила, щоб вона обіймала мого батька чи бодай раз поцілувала його. І хоча мої батьки були надійними партнерами та вправними господарями, я не бачила між ними пристрасті, характерної для чоловіка та жінки. Коротко кажучи, для мене їхні стосунки були й залишаються цілковитою загадкою.

За винятком одного моменту: був похмурий осінній вечір, я дивилася у вікно вітальні (мені тоді заледве виповнилося дванадцять), коли шериф Лайл

під'їхав мокрою гравійною дорогою до нашого подвір'я, вийшов зі свого довгого чорно-білого автомобіля й нерішуче підійшов до мого батька. Крізь пару, що утворилася на склі від мого дихання, я побачила, як батько впав на коліна просто посеред двору, у свіжу від дощу багнюку. Я саме чекала, коли повернуться мати, мій двоюрідний брат Каламус і тітка Вівіан, які відвозили врожай персиків через перевал до Каньйон-Сіті. Вони мали бути вдома кілька годин тому. Батько від хвилювання цілий вечір згрібав мокре листя, хоча зазвичай залитав його перегнивати під снігом до весни. Коли батько вкляк на коліна після шерифових слів, моє юне серце усвідомило дві найважливіші істини: що зниклі члени моєї родини вже ніколи не повернуться додому і що тато любив маму.

Батьки ніколи не показували своїх почуттів і не говорили зі мною про романтику, але я зрозуміла, що насправді вони кохали одне одного, просто по-своєму, тихо. Дивлячись на їхні стримані стосунки й на ті сухі порожні очі, з якими батько зайшов у дім і повідомив гірку звістку про смерть матері, я зрозуміла, що кохання — це сокровенне почуття двох людей, яке народжується й так само оплакується тільки між ними двома. Воно належить їм і нікому більше, як таємний скарб, як присвята.

Я нічого не знала про те, як виникає кохання, про той незрозумілий потяг до іншої людини, про те, чому деякі хлопці байдуже проходять повз, а інших тягне до вас, немов магнітом, і з цієї миті вами керує бажання.

Рекомендована література

Доки кава не охолоне

KEY TO. Ключ до себе -
Ключ до всього

Перейти до категорії
Романи

КУПИТИ